

bevilges til disse 30,000 Mand, saa høves der en halv Udrustning til bemeldte circa 13,000 Mand. Spørgsmaalet er atter: Skal der høves det Fornødne til Reserven, eller skal det ikke høves? Det er der ikke, og det er derfor, jeg gjentagende maa forlange, at Rigsdagen for Kongerigets Bedkommende vil bevilge sin Andeel, medens der allerede for Hertugdømmernes Bedkommende er udredet en tilsvarende Andeel.

Ordføreren: Det ærede Thing vil, troer jeg, mere og mere overbevise sig om, hvor umuligt det vil være at komme til nogen Afgjørelse med Hensyn til en Sag af denne Betskaffen, naar vi skulle hjælpe os igjennem med Regneslykker, opgjorte løseligt her i Salen. Det er endnu aldrig lykkedes os at faae en klar Fremstilling over Beholdningerne, — over de Beholdninger, som er tilstede for hele Hæren, Krigsreserve og Linie, saavel af Munderingsstykker, som af Klædevarer. Saalænge en saadan Opgivelse ikke bliver leveret, saalænge vil enhver Dom, der sælles over denne Sag, være usikker og umoden. Vi have efterhaanden under Finanslovens Behandling faaet forskellige Opgivelser; af disse Opgivelser, som vi saaledes efterhaanden have faaet, har man tidligere sammensillet Beregninger, saa godt som man har kunnet gjøre det, og disse Beregninger have alle ført til den Overbeviisning, at der under Krigsministeriet enten ikke maa findes de Beholdninger, som Tallene angive, eller at der virkelig maa være saadanne Beholdninger, som gjøre disse Anskaffelser ufor nødne. Det er det uheldige Standpunct, hvorpaa vi stadigen blive bragte ved Behandlinger af denne Art, der gjør, at man ikke kan komme til nogen endelig Afgjørelse, og at Rigsdagen bliver sat i den Nødvendighed at nægte saadanne Bevillinger, indtil man bliver bedre oplyst. Dersom vi ikke allerede havde en lang Erfaring for os om, at en alvorlig Fremfærd i disse forskellige Retninger har bragt mange Oplysninger tilveie, som have været til Gavn for Ministrene selv og til stor Sparsommelighed for Landet, saa vilde vi maa skee ikke drive Modstanden saavidt; men denne Erfaring maa bringe os til ogsaa i dette Tilfælde

at faae Sagen bragt under nærmere Overveielse. Den ærede Krigsminister har sagt, at han ikke kunde forstaae, hvorledes Udvalgets Betænkning kunde sige, at der fra Krigsministeriets Side begjæredes paa eengang for Meget og for Lidet; men lykkelivits sagde han selv strax derpaa det, som var nødvendigt for at retfærdiggjøre, at denne Paastand er rigtig. Han sagde nemlig selv: Krigsreserven efter Planen udgjør 11 Batailloner, men, tage vi Forstærkningen med, som er 20 Batailloner, saa have vi 31 Batailloner. Men nu er det jo klart, at der til 31 Batailloner vil behøves langt mere end 12,900 Munderingsæt. Der er altsaa, ifald disse 31 Batailloner skulde være den Gjenstand, vi skulle have for Die ved vor Beslutning om, hvad der skal være paa rede Haand, naar en Krig udbryder, forlangt meget for Lidet. Den ærede Minister stiller derefter en anden Talstørrelse op. Han siger nemlig: Der var under Krigen i Virkeligheden 15 Batailloner tilstede, 7 Reserver og 8 Forstærknings-Batailloner, og han siger derom meget rigtigt: Navnet gjør Intet til Sagen, de have den samme Betydning for Hæren; men, sagde han endvidere, de vare meget stærkere, end de efter Planen skulde være; istedetfor at det Planmæssige nemlig er otte Hundrede og nogle Halvtredstudsstyve, eller i alt Fald mellem 8 å 900 Mand, vare de 1000 og derover. Naar der altsaa til disse 15 Batailloner begjæres Munderinger å 850 Mand pr. Bataillon, altsaa efter Planen til omtrent 12,900 Mand, medens der i Virkeligheden er 15—16,000 Mand, som skulle munderes, saa er der atter her begjæret for Lidet, men for Meget derimod, naar vi holde os til den planmæssige Styrke af Krigsreserven, som kun er 11 Batailloner. Hvorledes vi end stille Sagen, er det gjorte Forlangende fuldkommen vilkaarligt, og, førend vi kunne komme til at gaae ind derpaa, maa vi komme til at undersøge, hvilken Styrke der er det Behov, som dette Land under Krigs eventualiteter kunde behøve. Og hvorfor maa vi komme til en saadan Undersøgelse? Fordi Udvalget har den Overbeviisning, at der af denne Undersøgelse vil udgaae en Erkjendelse af, at ethvert Forsøg paa et Munderingssty-